TÝDENÍK

politika

ROČNÍK I.
ČÍSLO 38 cena 3.70,-

ČTVRTEK 17.10 - 23.10. 1991

SOUKROMÝ LIST PRO POLITIKU A EKONOMIKU

Krizový plán připraven

Čeho se obává Václav Havel?

■ Státní občan Švýcarska Karl von Schwarzenberg buduje ve švýcarském středisku zimních sportů Davosu pro prezidenta V. Havla a jeho nejbližší přátele sídlo pro případnou politickou emigraci. ■ V září loňského roku se na Hradě uskutečnilo tajné jednání představitelů sudetoněmeckých svazů. ■ Písemné pozvání k této návštěvě zaslal prostřednictvím kancléře Schwarzenberga prezident republiky (Střed. Expres, "Povídá se, povídá", 20.9. 1990). ■ Obává se Václav Havel vyzrazení tajných smluv se sudetoněmeckým landsmanšaftem a obvinění z vlastizrady?

Koncem června letošního roku, bezprostředně před odjezdem na dovolenou, předal prezident ČSFR Václav Havel všem vedoucím jednotlivých sekcí na Pražském hradě následující dvě alternativy krizového plánu na složení československé vlády:

KRIZOVÝ PLÁN NA SLOŽENÍ ČESKOSLOVENSKÉ VLÁDY

	Alternativa "A" (normální) tzv. úřednická vláda spojená se setrváním prezidenta ve funkci	**Alternativa "B" (nouzová)** tzv. úřednická vláda spojená s abdikací prezidenta z funkce
prezident:	**V. Havel**	**J. Dienstbier**
premiér:	**P. Rychetský**	**J. Kučerák**
I. náměstek:	**J. Kučerák**	**P. Rychetský**
náměstek pro vědu a umění:	**M. Kusý**	**M. Kusý**
(pozn. rukou V. Havla: osobně přesvědčit Mira)		
náměstek:	**F. Gál**	**F. Gál**
náměstek:	**J. Dienstbier**	
F M Z V:	**J. Dienstbier**	**M. Palouš**
F M O:	**J. Křižan**	**J. Křižan**
F M V:	**T. Sokol**	**T. Sokol**

FMK: není uvedeno žádné jméno, pouze hvězdička a poznámka pod čarou - strojem následuje text: zatím neobsazovat do vyjasnění podřízenosti buď pod parlament nebo pod vládu.
Vedle je připsán rukou (zřejmě V. Havla): určitě ne Kořínkovou, spíše někoho ze zainteresovaných ve slovenské DS (Demokr. strana) - blíže Fedor (rozuměj Gál - pozn. J.T.)

F M F:	**J.Kučerák**	**K. Špaček**
F M H:	**P. Hofman**	**P. Hofman**
F M Z O:	**J. Bakšay**	**J. Bakšay**
F M D:	**Vl. Sládek (VPN)**	**Vl. Sládek**
F M P S V:	**M. Horálek**	**M. Horálek**
F M S:	**Erenberger**	**Erenberger**
F M Ž P:	**J. Vavroušek**	**J. Vavroušek**
G P:	**P. Pithart**	**P. Pithart**
Č S T:	**F. Gál**	**F. Gál**
Č s R:	**P. Tatár**	**P. Tatár**
Č T K:	**M. Zemko**	**M. Žantovský**

Zpracoval: Josef Tomáš

Dnes v listě

Státní smlouva mezi ČSFR a SRN	(str. 2-5)
Historické kořeny judaismu	(str. 6)
Mezinárodní Žid	(str. 7-10)
Rozhovor s irácký velvyslancem v ČSFR	(str. 11-13)
O přípravě atentátu na G. Husáka	(str. 14-15)

STÁTNÍ SMLOUVA MEZI ČSFR A SRN

(doslovné znění textu)

Česká a Slovenská Federativní Republika a Spolková republika Německo (dále jen "Smluvní strany"),

- rozhodnuty navázat na staleté plodné tradice společných dějin a na výsledky dosavadní spolupráce, jakož i postavit své vzájemné vztahy v duchu dobrého sousedství a přátelské spolupráce na základ zaměřený na budoucnost,
- vědomy si četných obětí, které si vyžádaly vláda násilí, válka a vyhnání, a těžkého utrpení, které bylo způsobeno mnohým nevinným lidem, a v pevné vůli skoncovat jednou provždy s používáním síly, bezprávím a odplatou bezpráví novou nespravedlností a společným úsilím překonat následky strastiplných kapitol společných dějin v tomto století,
- přesvědčeny, že naplnění touhy jejich národů po porozumění a usmíření významně přispívá k upevnění míru v Evropě,
- hluboce přesvědčeny o nutnosti definitivně překonat rozdělení Evropy a vytvořit spravedlivé a trvalé evropské mírové uspořádání, včetně kooperativních struktur bezpečnosti,
- vědomy si společné odpovědnosti, jakožto sousedé ve středu Evropy, za vybudování této nové Evropy, spojené společným dědictvím a společnými hodnotami,
- uznávajíce skutečnost, že československý stát od roku 1918 nikdy nepřestal existovat,
- potvrzujíce Smlouvu ze dne 11. prosince 1973 o vzájemných vztazích mezi Československou socialistickou republikou a Spolkovou republikou Německa také ohledně nulity mnichovské dohody z 29. září 1938,
- majíce na paměti významný přínos, který znamenají završení sjednocení Německa a demokratické přeměny v České a Slovenské Federativní Republice pro sjednocenou demokratickou Evropu,
- oceňujíce Smlouvu ze dne 12. září 1990 o konečném uspořádání ve vztahu k Německu,
- vědomy si významu, který má členství Spolkové republiky Německo v Evropských společenstvích a zintenzivnění spolupráce mezi Evropskými společenstvími a Českou a Slovenskou Federativní Republikou pro jejich budoucí vztahy, a oceňujíce členství obou států v Radě Evropy,
- majíce na paměti tvůrčí přínos svých národů ke společnému kulturnímu dědictví Evropy a hluboké vzájemné obohacování svých kultur, jakož i význam kulturní výměny pro vzájemné porozumění,
- přesvědčeny, že mladé generaci připadne zvláštní úloha v novém utváření vztahů a spolupráce mezi jejich národy, se dohodly takto:

Článek 1

(1) Smluvní strany budou utvářet své vztahy v duchu dobrého sousedství a přátelství. Budou usilovat o rozsáhlou mírovou a partnerskou spolupráci ve všech oblastech. Budou dále rozšiřovat a prohlubovat dialog v ovzduší vzájemné důvěry.

(2) Budou usilovat o vytvoření takové Evropy, v níž budou respektována lidská práva, základní svobody, zásady demokracie a právního státu a v níž hranice ztratí dělící povahu na základě vzájemného porozumění a odstraňování hospodářských a sociálních rozdílů.

Článek 2

Smluvní strany se při utváření svých vztahů a v otázkách míru, bezpečnosti a spolupráce v Evropě a ve světě budou řídit zejména těmito zásadami:

Nejvyšším cílem jejich politiky je zachování a upevňování míru, jakož i účinné předcházení ozbrojeným konfliktům a všem druhům válek.

Těžištěm jejich politiky je člověk, jeho důstojnost a práva, starost o přežití lidstva a zachování životního prostředí.

Jednají v souladu s mezinárodním právem, zejména s Chartou Organizace spojených národů, a své mezinárodněprávní závazky plní svědomitě a v dobré víře. Řídí se helsinským Závěrečným aktem ze dne 1. srpna 1975 a později přijatými dokumenty Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, zejména Pařížskou chartou za novou Evropu ze dne 21. listopadu 1990.

Respektují suverénní rovnoprávnost, územní celistvost, nedotknutelnost hranic a politickou nezávislost všech států, jakož i zásadu nevměšování do vnitřních záležitostí a zásadu zákazu hrozby silou nebo použití síly.

Potvrzují právo všech národů na určení svého osudu svobodně a bez vnějšího vměšování a na uspořádání svého politického, hospodářského, sociálního a kulturního rozvoje podle vlastního přání.

Článek 3

(1) Smluvní strany potvrzují mezi nimi existující hranice. Potvrzují, že nemají vůči sobě žádné územní nároky a nebudou takové nároky vznášet ani v budoucnu.

(2) Zavazují se neomezeně respektovat svrchovanost a územní celistvost druhé Smluvní strany.

(3) Uzavřou smlouvu o zjištění, upřesnění, vyměření a vyznačení společných hranic na základě kartografické dokumentace, která byla společně pořízena nebo bude ještě vypracována, jakož i o zřízení stálé smíšené hraniční komise.

Článek 4

(1) Smluvní strany potvrzjí, že se zdrží hrozby silou nebo použití síly, která je zaměřena proti územní celistvosti nebo politické nezávislosti druhé Smluvní strany nebo jakýmkoliv jiným způsobem neslučitelných s cíli a zásadami Charty Organizace spojených národů nebo helsinským Závěrečným aktem.

(2) Všechny své spory budou řešit výlučně mírovými prostředky a nikdy nepoužijí zbraně s výjimkou individuální nebo kolektivní sebeobrany. Nikdy a za žádných okolností nepoužijí proti sobě ozbrojené síly jako první.

Článek 4 A

(1) Smluvní strany budou podporovat proces bezpečnosti a spolupráce v Evropě na základě helsinského Závěrečného aktu a následujících dokumentů Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, zejména Pařížské charty za novou Evropu, a budou ho za spolupůsobení všech členských států dále posilovat a rozvíjet, zvláště využíváním a vhodným rozšiřováním nově vytvořených zařízení.

(2) Cílem těchto snah je upevňování míru, stability a bezpečnosti a spojování Evropy v jednotný prostor lidských práv, demokracie a právní státnosti.

Článek 5

Smluvní strany budou všestranně napomáhat upevňování bezpečnosti a vytváření celoevropských koperativních bezpečnostních struktur. I za tímto účelem budou podporovat zřizování a činnost stálých institucí a orgánů. Budou zejména spolupracovat při využívání nových možností pro společné úsilí v oblasti bezpečnosti.

Článek 5 A

V případě, že vznikne situace, která podle mínění jedné Smluvní strany představuje ohrožení nebo porušení míru nebo může vyvolat nebezpečné mezinárodní komplikace, budou obě Smluvní strany spolupracovat v rámci KBSE, jakož i OSN. Naváží spolu neprodleně spojení a budou usilovat o koordinaci svých pozic a docílení shody o opatřeních potřebných ke zlepšení nebo zvládnutí situace.

Článek 6

Smluvní strany se budou zasazovat o to, aby byly cestou závazných a účinně kontrolovatelných dohod sníženy stavy ozbrojených sil a výzbroje na co možná nejbližší úroveň dostatečnou pro obranu, avšak neumožňující útok. Budou se také společně zasazovat o mnohostranné a dvoustranné rozšiřování opatření k posílení důvěry a stability, jakož i jiných politických opatření kontroly zbrojení, která upevňují stabilitu a důvěru a povedou k větší otevřenosti.

Článek 7

Smluvní strany se shodují v tom, že proces hospodářských přeměn, zahájený v České a Slovenské Federativní Republice má být podporován

mezinárodní spoluprací. Spolková republika Německo je připravena působit jak bilaterálně, tak i multilaterálně ve prospěch podpory hospodářského rozvoje v České a Slovenské Federativní Republice v rámci plně rozvinutého sociálního tržního hospodářství. Tím mají být také vytvořeny podmínky pro podstatné snížení rozdílů v hospodářském a sociálním rozvoji v Evropě.

Článek 8

(1) Uzavření dohody o přidružení mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Evropskými společenstvími se vytváří Evropskými společenstvími, jeho členskými státy a Českou a Slovenskou Federativní Republikou základ pro politickou hospodářskou přináležitost České a Slovenské Federativní Republiky k Evropským společenstvím.

(2) Spolková republika Německo bude podporovat úsilí České a Slovenské Federativní Republiky o vytvoření podmínek pro její plné začlenění do Evropských společenství.

Článek 9

(1) Smluvní strany budou pořádat pravidelné konzultace na různých úrovních s cílem zabezpečení dalšího rozvoje a prohloubení svých dvoustranných vztahů a koordinace stanovisek k mezinárodním otázkám.

(2) Kozultace na úrovni předsedů vlád se budou konat tak často, jak bude zapotřebí, nejméně jednou ročně.

(3) Ministři zahraničních věcí se budou starat o celkové provádění této Smlouvy. Alespoň jednou ročně se sejdou ke konzultacím. Vedoucí pracovníci obou ministerstev zahraničních věcí, se budou pravidelně scházet ke konzultacím alespoň jednou ročně.

(4) Ostatní ministři včetně ministrů obrany (s výhradou čs. schválení) budou pravidelně uskutečňovat konzultace. Totéž platí o vedoucích pracovnících jejich ministerstev.

(5) Již existující společné komise budou podle možností svou činnost zintezivňovat. Nové smíšené komise budou vytvořeny podle potřeby na základě vzájemné dohody.

Článek 10

Smluvní strany budou podporovat styky a výměnu zkušeností mezi parlamenty za účelem rozvoje dvoustranných vztahů a posílení spolupráce v Evropě.

Článek 11

(1) Smluvní strany budou podporovat a usnadňovat spolupráci mezi republikami a spolkovými zeměmi, jakož i dvoustrannou a mnohostrannou spolupráci mezi regiony a jinými územními útvary, zejména v pohraničí.

(2) Za tím účelem bude vytvořena Smíšená komise, jíž se zúčastní zejména představitelé regionálních a komunálních zastupitelstev v blízkosti hranic, jakož i nestátních organizací.

(3) Podrobnosti této spolupráce, zejména složení a vytýčení úkolů Smíšené komise, budou upraveny zvláštní dohodou, vycházející z mezinárodních zkušeností, zejména z praxe Rady Evropy.

(4) Smluvní strany budou napomáhat partnerské spolupráci a přímým stykům mezi městy a obcemi.

Článek 12

Smluvnní strany budou prohlubovat svou spolupráci v rámci mezinárodních organizací, zejména evropských. Budou si navzájem pomáhat při rozvíjení spolupráce s mezinárodními, zejména evropskými organizacemi a institucemi, jichž je jedna ze Smluvních stran členem, projeví-li o to zájem druhá Smluvní strana.

Článek 13

(1) Smluvní strany budou nadále ve všech oblastech rozvíjet vzájemnou hospodářskou a finanční spolupráci. V rámci svého zákonodárství a svých závazků na základě mezinárodních smluv včetně závazků Spolkové republiky Německo, vyplývajících z jejího členství v Evropských společenstvích, budou fyzickým a právnickým osobám vytvářet nejpříznivější rámcové podmínky, zejména ve finanční, právní a organizační oblasti pro podnikatelskou a hospodářskou činnost.

(2) Smluvní strany, s přihlédnutím ke svým oboustranným zájmům a ke spolupráci s dalšími státy, potvrzují svou ochotu spolupracovat v rámci multilaterálních finančních institucí, zejména Mezinárodního měnového fondu, Světové banky a Evropské banky pro výstavbu a rozvoj.

(3) Smluvní strany budou napomáhat zejména rozvoji spolupráce k podpoře a vzájemné ochraně investic, jakožto i průmyslové kooperace podniků při plném využití všech použitelných prostředků. Zvláštní pozornost budou věnovat spolupráci mezi menšími a středními firmami a podniky.

(4) Zvláště budou podporovat a podstatně rozšiřovat spolupráci při přípravě k povolání a dalšímu vzdělávání odborníků a vedoucích hospodářských pracovníků.

Článek 14

(1) Smluvní strany budou na základě uzavřených ujednání rozšiřovat spolupráci při využívání možností moderní vědy a techniky pro blaho lidí a pro zajištění míru.

(2) Budou podporovat iniciativy vědců a výzkumných zařízení zaměřené k těmto cílům.

(3) Budou usnadňovat přístup do archivů, knihoven, výzkumných ústavů a podobných zařízení.

Článek 15

(1) Smluvní strany se shodují v tom, že preventivní obrana před nebezpečími, jež hrozí životnímu prostředí, a trvalé zachování přirozených základů života jsou nezbytnými předpoklady pro zdárný ekonomický a společenský rozvoj. Potvrzjí svou odhodlanost pokračovat ve spolupráci v oblasti ochrany životního prostředí na základě existujících ujednání a také ji dále smluvně rozšiřovat.

(2) Zvláštní pozornost budou věnovat ochraně životního prostředí v pohraničních oblastech, jakož i ochraně životního prostředí přesahující hranice.

(3) Dále se budou zasazovat o rozvíjení koordinovaných strategií mezinárodní a regionální ochrany životního přostředí, která si klade za cíl trvalý a pro životní prostředí přijatelný rozvoj v celé Evropě.

Článek 16

(1) Smluvní strany budou usilovat o rozšíření vzájemného dopravního spojení v letecké, železniční, námořní, říční a silniční, jakož i potrubní dopravě, s využitím nejmodernějších technologií.

(2) V souladu se zásadami dobrého sousedství budou usilovat na společných hranicích o zřizování a výstavbu co největšího počtu hraničních přechodů pro železniční a silniční dopravu a pro pěší. Přitom budou mít také na zřeteli hlediska ochrany životního prostředí a místní plánování dopravy.

(3) Budou usilovat o zdokonalení a zlepšení celního a pasového odbavování, jakož i o další rozvíjení spolupráce celních a pasových orgánů.

(4) Přijmou vhodná opatření za účelem podpory a usnadňování cestovního ruchu a turistiky.

(5) Budou usilovat také o rozšíření, zlepšení a harmonizaci komunikačních spojení mezi oběma zeměmi s přihlédnutím k mezinárodnímu, zejména evropskému rozvoji v oblasti normování a technologií. To platí zejména pro telefonní a dálnopisné spojení, jakož i pro spojení elektronický přenos dat.

Článek 17

Smluvní strany se shodují v tom, že ve sjednocující se Evropě je koordinace politiky územního plánování, zejména mezi bezprostředně sousedícími státy, nutná. Budou proto spolupracovat na všech úrovních při přípravě uzemních prognóz a územních plánů, zejména v otázkách, které svou povahou přesahují hranice států.

(Článek 18)

(1) Smluvní strany plní minimálně politické závazky zakotvené v dokumentech KBSE, zejména v dokumentu Kodaňské schůzky o lidské dimenzi KBSE ze dne 29. června 1990 jako závazky právního charakteru.

(2) Proto příslušníci německé menšiny v České a Slovenské Federativní Republice, to znamená osoby mající československé státní občanství, které mají německý původ nebo se hlásí k německému jazyku,

kultuře nebo tradici, mají právo - jednotlivě nebo ve společenství s jinými členy své skupiny - na svobodu projevu, zachování a rozvíjení své etnické, kulturní, jazykové a náboženské svébytnosti bez jakýchkoliv pokusů o asimilaci proti jejich vůli. Mají právo vykonávat svá lidská práva a základní svobody plně a účinně bez jakékoliv diskriminace a v plné rovnosti před zákonem.

(3) Příslušnost k německé menšině v ČSFR je záležitostí osobního rozhodnutí člověka, které s sebou pro něj nemůže přinést žádné znevýhodnění.

(4) Každý příslušník německé menšiny v ČSFR je v souladu s výše uvedenými ustanoveními povinen chovat se jako každý státní občan tak, že se řídí povinnostmi, které vyplývají ze zákonů tohoto státu.

(5) Česká a Slovenská Federativní Republika umožňuje a ulehčuje v rámci svých platných zákonů Spolkové republice Německo podporující opatření ve prospěch německé menšiny nebo jejích organizací.

(Článek 18 a)

(1) Osoby českého nebo slovenského původu ve Spolkové republice Německo mají právo - jednotlivě nebo ve společenství s jinými členy své skupiny - zachovávat a svobodně rozvíjet svou etnickou, kulturní, jazykovou a náboženskou svébytnost. Mají právo jakékoliv diskriminace a v plné rovnosti před zákonem.

(2) Využívání práv uvedených v odstavi 1 je záležitostí osobního rozhodnutí každého člověka, které s sebou pro něj nesmí přinést žádné znevýhodnění.

(3) Spolková republika německo umožňuje a ulehčuje v rámci svých platných zákonů České a Slovenské Federativní Republice podporující opatření ve prospěch osob uvedených v odst. 1 nebo jejich organizací.

Článek 19

(1) Smluvní strany budou zejména na základě mezi nimi existujících dohod a programů zintenzivňovat a rozšiřovat kulturní výměnu ve všech oblastech a na všech úrovních a tím současně přispívat k evropské kulturní identitě.

(2) Existující Smíšená komise se bude v budoucnu scházet alespoň jednou ročně, aby přezkoumala stav kulturní výměny ve všech oblastech a dohodla se na dalších plánech.

(3) Budou podprovat spolupráci mezi kulturními institucemi a organizacemi a uměleckými svazy, jakož i přímé styky mezi umělci obou zemí.

Článek 19 A

Smluvní strany budou plně využívat dohodu o vzájemném zřizování a činnosti kulturních a informačních středisek pro všestrannou činnost těchto institucí.

Článek 20

(1) Smluvní strany budou spolupracovat při udržování evropského kulturního dědictví a při péči o něj. Zvláštní pozornost budou věnovat péči o památky.

(2) V duchu porozumění a usmíření budou uskutečňovat společné iniciativy v této oblasti.

(3) Budou pečovat zejména o místa a kulturní památky, nacházející se na jejich území, připomínající dějinné události, kulturní a vědecká díla a tradice druhé strany. Umožní svobodný a nerušený přístup k nim. Uvedená místa a kulturní památky jsou zákonem chráněny.

Článek 21

(1) Smluvní strany potvrzují svou ochotu umožňovat všem osobám, které o to projeví zájem, široký přístup k jazykům a kultuře druhé země a budou podporovat příslušné státní a soukromé instituce a iniciativy.

(2) Budou spolupracovat při vysílání vysokoškolských lektorů, přípravě a dalším vzdělávání učitelů, jakož i při přípravě a poskytování učebních materiálů, včetně využívání televizní, rozhlasové, audiovizuální a počítačové techniky.

(3) Smluvní strany vynaloží veškeré úsilí, aby rozšířily výuku jazyka druhé země na školách a jiných vzdělávacích institucích. Budou také podporovat podněty k zakládání škol, v nichž bude výuka prováděna v obou jazycích. Budou usilovat o to, aby na svých vysokých školách rozšiřovaly možnosti studia kultury, literatury a jazyků druhé země, t.j. germanistiky resp. bohemistiky a slovakistiky.

Článek 22

(1) Smluvní strany budou prohlubovat spolupráci v oblasti školství. Budou rozšiřovat vysílání učitelů, jakož i výměnu žáků a učitelů a podporovat navazování partnerských vztahů mezi školami.

(2) Budou usilovat o značné rozšiřování vědecké spolupráce na všech úrovních a mezi příslušnými institucemi obou stran. Budou napomáhat bezprostřední spolupráci mezi vysokými školami a vědeckými výzkumnými zařízeními a nadále ji rozšiřovat, a to jak formou výměny studentů a vědeckých a pedagogických pracovníků, tak i formou společných akcí.

(3) Smluvní strany přikládají velký význam spolupráci při odborném vzdělávání a budou ji proto podstatně rozšiřovat a prohlubovat.

Článek 22 A

Smluvní strany budou podporovat všechny aktivity, přispívající ke společnému pochopení československo-německých dějin, především tohoto století. K tomu patří také práce společné komise historiků a nezávislých československo-německých konferencí o školních učebnicích.

Článek 23

(1) Smluvní strany budou podporovat všestranné styky mezi svými občany, zejména jejich osobní setkání, které považují za nezbytný předpoklad pro vzájemné poznávání a prohloubení porozumění mezi jejich národy.

(2) Budou podporovat úzkou spolupráci mezi politickými stranami, odbory, církvemi, náboženskými společenstvími, nadacemi, sportovními organizacemi, sociálními institucemi, organizacemi žen, organizacemi pro ochranu životního prostředí a jinými společenskými organizacemi a svazy.

Článek 24

Smluvní strany jsou přesvědčeny o tom, že na vzájemném porozumění a aktivní účati mladé generace do značné míry závisí budoucí uspořádání vzájemných vztahů. Z toho důvodu se budou zasazovat za všestranné a úzké kontakty české, slovenské a německé mládeže. Proto budou podporovat a napomáhat setkáním, výměně a spolupráci mládeže.

Článek 25

(1) Smluvní strany prohlašují, že německé a československé hroby, nacházející se na jejich území, budou stejným způsobem uctívány a chráněny; péče o ně bude umožněna.

(2) Hroby německých, resp. československých obětí válek a vlády násilí, nacházející se na jejich území, požívají právní ochrany a jsou zachovávány; jejich registrace a péče o ně bude umožněna.

(3) Smluvní strany budou podporovat spolupráci mezi organizacemi, příslušnými pro péči o tyto hroby (s výhradou něm. schválení).

Článek 26

(1) Smluvní strany budou v souladu se svými právními předpisy a s přihlédnutím k příslušným mnohostranným smlouvám dále rozvíjet spolupráci při poskytování právní pomoci ve věcech občanských a trestních, jakož i správních. Ve prospěch svých občanů ji budou zjednodušovat a zintenzivňovat.

(2) Budou spolupracovat v boji proti kriminalitě, zejména organizované zločinnosti, mezinárodnímu terorismu, nepovolenému vstupu či průjezdu osob, nezákonnému obchodu s drogami a (protiprávnímu přepravování kulturních a historických hodnot přes hranice, jakož i při jejich navracení) trestného obchodu s uměleckými díly.

Článek 27

(1) Smluvní strany budou usilovat o co nejrozsáhlejší spolupráci v oblasti zdravotnictví. Zvláštní pozornost budou věnovat obraně proti nakažlivým chorobám a jiným nemocem.

(2) Budou si vzájemně poskytovat pomoc při katastrofách a těžkých nehodách.

Článek 27 A

Překlad německého návrhu, který bude předmětem jednání:

(1) Smluvní strany budou rozšiřovat a prohlubovat vztahy v oblasti sociálního zabezpečení a pracovní a sociálně politické spolupráce.
(2) SRN poskytne ČSFR poradní pomoc při přeměně systému sociálního zabezpečení, vytváření pracovních míst a pracovních vztahů.

Článek 28

Tato smlouva není namířena proti nikomu. Nedotýká se práv a závazků vyplývajících z platných dvoustranných a mnohostranných smluv uzavřených Smluvními stranami s jinými státy.

Článek 28 A

Při odlišnostech v názoru na výklad a provádění této Smlouvy budou Smluvní strany, bez újmy na ustanovení článku 9, uplatňovat postup popsaný ve zprávě o schůzce expertů KBSE v La Valletě o mírovém řešení sporů ze dne 8. února 1991

Článek 29

(1) Tato Smlouva podléhá ratifikaci, ratifikační listiny budou vyměněny co možná nejdříve v .....
(2) Tato Smlouva vstoupí v platnost dnem výměny ratifikačních listin.
(3) Tato Smlouva platí po dobu 10 let. Poté se její platnost bude prodlužovat vždy o dalších pět let, pokud jedna ze Smluvních stran Smlouvu písemně nevypoví nejpozději jeden rok před uplynutím příslušné doby platnosti.

Dáno v..... dne..... ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém a německém, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za
Českou a Slovenskou
Federativní Republiku

Za
Spolkovou Republiku
Německo

KOMENTÁŘ KE STÁTNÍ SMLOUVĚ

Podle ohlasů veřejnosti, frekvence v některých informačních médiích i ve stanoviscích několika poslanců FS je a bude smouva mezi Československem a Německem - ještě před její ratifikací - vážným důvodem nespokojenosti pro všechny zúčastněné.

Pro sudetoněmeckou lobby je zřejmě málo "radikální", pro československou veřejnost je v této podobě naprosto nepřijatelná a celkem otevřeně se mluví v této souvislosti o zradě, kterou politická reprezentace chystá vlastní zemi a jejím národům. Německé straně bude tato listina zdrojem nekonečných potíží, protože si asi dost dobře neuvědomuje, že podepsání takové smlouvy s československou prozatímní reprezentací bude mít bezpochyby za následek její důkladnou revizi - možná i celkové zrušení. To nejpozději v době, kdy budou veřejnosti postupně známy důsledky tajných bodů a závazků - a náš stát bude řídit reprezentace nová.

Trapně servilní role a roličky vůči bohatému sousedu, které v této národní tragédii hraje prezident Havel a jeho souputníci, jsou dostatečně známé. Byl to přeci on, kdo ihned po nastoupení prezident-ského úřadu povzbudil svým vystoupením v Německu představitele sudetského ladsmanšaftu k uplatňování nároků na vlast a majetek. Jeho tehdejší projev, tak ponižující pro naše národy, máme dobře v paměti - označil odsun sudetských Němců za vyhnání a historickou křivdu, aniž by se v té souvislosti zmínil o zločinech a násilí, které nám i jejich spoluúčastí na rozbití republiky přinesla válka a šestiletá okupace!

Ať už současná moc skrývá svou zradu za jakékoli právnické a slovní sofistiky (jak si dále ukážeme), nemůže zakrýt evidentní fakta:

Odsun těch sudetských Němců, kteří dobrovolně pohrdli čs. státním občanstvím a další činností se provinili proti republice, byl uskutečněn na základě rozhodnutí vítězných mocností v zájmu dalšího případného zneužití německé menšiny k jakýmkoli požadavkům vůči sousedům. Nebyl tedy v žádném případě svévolným katem tehdejší státní reprezentace a je nutno ho chápat v dobovém kontextu, a nelze odsun nazývat vyhnáním, což je v mezinárodním právu jmenovitě kvalifikováno jako akt násilí. **Havlovo okázalé sebemrskáčství se tedy omezuje pouze na jeho osobu - nebyl oprávněn mluvit jménem národů Československa.** Místo něj se měly spíše ozvat mocnosti, které tento odsun iniciovaly a schválily.

■ Mnichovský diktát jakožto následek aktu mezinárodního násilí je ve vztazích států nepřijatelný, a proto **musí být vyjádřena zásada nulity Mnichova od samého počátku. Jakákoli jiná formulace (a v ní skryté možné výklady) není ničím jiným než zradou.**

■ Má-li tato nová smlouva sloužit skutečně k tomu, k čemu je proklamtivně určena, totiž k položení základu přátelského a poctivého sousedství národů obou států a vyrovnáním se s tíživou minulostí, pak musí být udělána jediná možná věc: Naše strana předloží experty vypracovaný účet za škody, způsobené čs. státu válečnou okupací, německá strana (zastupující zde i sudetské Němce) předloží svůj odhad škod, vzniklých na majetku odsunutých krajanů (i když se čs. občanství vzdali, nárok na majetek jim trvá) - a vzniklý rozdíl, i bez předběžného počítání nebo odhadu jednoznačně vysoko v náš prospěch vyrovná německý stát tím, že bude dohlížet na druh německých investic u nás, t.j. že legislativně zamezí průniku spekulativního špinavého kapitálu k nám (a je to zcela v jeho moci).

- Už samotný fakt, že smlouva neuzavřela majetkoprávní otázky, ukazuje zřetelně, na co se spoléhá. S postupující hospodářskou (a tím i fakticky politickou) závislostí našeho státu na Německu nebude později problém, změní zákon o restitucích až před 25. únor 1948 a pak se budou nároky sudeťáků díky zradě současného vedení "legalizovat".

Jedině za předpokladu a teprve potom, když státní smlouva vymezí jasně naše oprávněné stanovisko, uvěří národy obou zemí v upřímnost prohlášení svých reprezentací o skoncování s traumatem minulosti a mohou si podat symbolicky ruce bez postranních úmyslů.

Závěrem ještě krátký komentář k několika bodům uvedené smlouvy:

Článek 3, bod 3, smlouvy připouští svým textem možnost změn státní hranice - těžko odhadnout, kde se tato zhoubná činnost zastaví. Ke zpochybňování tisícileté hranice českých zemí je již potřeba řádná dávka drzosti.

Článek 13, bod 2, říká: "... smluvní strany potvrzují svou ochotu spolupracovat v rámci multilaterálních finančních institucí, zejména Mezinárodního měnového fondu, Světové banky a Evropské banky pro výstavbu a rozvoj." Při známé "blahodárné" činnosti těchto ústavů všude tam, kam vstoupily a jejíž první výsledky už reálně pociťujeme, vzbuzuje tato klausule mrazení v zádech. A to samozřejmě neznáme skutečné tajné cíle, které můžeme jen odhadovat podle příkladů už dříve postižených států a regionů.

Článek 18, bod 5,: "ČSFR umožňuje a ulehčuje v rámci svých platných zákonů Spolkové republice Německo podporující opatření ve prospěch německé většiny..." Kdyby se jednalo o vztahy mezi dvěma suverénními státy, je to jistě v pořádku. Jenže v dnešní situaci ČSFR - ekonomicky a morálně zuboženého státu, zpravodajsky i politicky vydaného na pospas mocnostem a silnějším sousedům, se touto smlouvou zavazujeme k něčemu, co v roce 1938 vedlo k otevřenému podporování německých iredentistů - finančnímu, propagandistickému a nakonec i vojenskému. Citovaná pasaž smlouvy s vyjímkou vojenské intervence nevylučuje ani jednu z těchto možností.

Podstatné v nové smlouvě (a pro budoucnost našich národů nebezpečné) tedy není ani tak to, co je ve smlouvě uvedeno - ale spíše to, co v ní řečeno není!

J. Voříšek

Historické kořeny současného judaismu

Vliv judaismu na svobodné zednářství.

V současné době se opět vynořuje s novou naléhavostí otázka svobodného zednářství. O zednářství byla již napsána řada článků i původních prací. Klíčový význam má však zejména otázka vztahu a vzájemného ovlivňování svobodného zednářství a judaismu. Ve svých příspěvcích se pokusím tento problém podat a objasnit širší čtenářské veřejnosti. Předesílám, že se nehodlám zabývat "prehistorií" zednářství (stavitelé chrámů ve středověku a pod.). Předmětem našeho zájmu bude svobodné zednářstvo od okamžiku, kdy se stává reálnou politickou silou s nepopiratelnými vlivy judaismu.

Na otázku, co je to vlastně svobodné zednářství a co je jeho podstatou, nám nejlepší odpověď dávají tzv. "Protokoly sionských mudrců". (Odborný název je však "Basilejský kongres konaný r. 1897 za předsednictví dr. Theodora Herzla", kterým se budu podrobněji zabývat v dalších článcích.)

V protokolu 15 zmíněného Basilejského kongresu se doslova uvádí: "Námi vytvořené přečetné zednářské lóže, jež inteligentní gojimové nazývají politickými stranami, a jež jsme vytvořili po způsobu projevových schopností a charakterových vlastností seberealizujících se gojimů (rozuměj: Nežidů), sloužily nám a slouží za tím účelem, že do jejich stavu pochytáme všechny poddajné a prodejné gaunery, jak gojimského, tak židovského druhu, jež by proti nám a principu světové řídící politiky mohli do budoucna vystoupiti."

K bližšímu vysvětlení uvedeného citátu: svobodné zednářství vzniká původně jako tajná organizace na duchovních principech judaismu a křesťanství a jejich vzájemné symbolice. Hlavním účelem bylo přivábit přední vědce, lidi toužící po poznání, ale také politiky, panovníky a šlechtice. Judaismus, který stál v pozadí těchto snah, vytvořil organizaci za účelem dokonalého zmapování společenských vrstev daného národa, kde zednářské lóže působily (a působí). Vedle toho se zednářské lóže staly důležitým zdrojem informací pro světové židovstvo o národech, kde působily.

Blíže informovaný čtenář může ovšem oprávněně v této souvislosti namítnout: "Jak to, že v čele většiny zednářských lóží nebyli příslušníci židovského původu, ale naopak evangeličtí pastoři, šlechtici, liberální katolické duchovenstvo a další?" Odpověď logicky vyplývá z uvedeného citátu. Jedním z nezanedbatelných důvodů tohoto stavu byla okolnost, aby: "...nebyl vyvolán hněv a nenávist křesťanských národů."

Zařaďme si nyní vznik svobodného zednářství do historických souvislostí. **První naprosto bezpečné zprávy o svobodném zednářství "nového" typu máme z anglického prostředí.** Dne 24. června r. 1717 byla založena Velká lóže anglická (Grand Lodge of England). Přední postavení jí získala zejména proslulá zednářská konstituce, jejímž autorem byl presbyteriánský (tj. kalvinistický) pastor James Anderson. Lóžoví bratři, pracující v britských diplomatických službách, pak rychle rozšířili zednářské lóže po celé Evropě i po koloniích. Například r. 1721 vzniká zednářská lóže v Gentu, 1726 v Madridu, 1728 v Paříži, 1731 v americké Philadelphii a v Moskvě, 1735 v Lisabonu a podobně. Půl roku po založení hamburské lóže se stal jejím členem pruský korunní princ, pozdější proslulý panovník Bedřich II. Veliký (1740-1786).

Zcela na místě je otázka, zda tyto lóže byly navzájem izolované. Na to dává nejlepší odpověď opět Basilejský kongres. V tzv. sezení patnáctém, odst. 6 se praví: "Všechny tyto lóže budou soustředěny pod jedno ústřední vedení jen nám známé a budou spravovány pouze našimi mudrci..." Tomuto cíli výborně posloužila m.j. svérázná organizace svobodného zednářství: zednáři jsou rozděleni do různých stupňů (např. u nejznámějšího skotského obřadu je těchto stupňů zasvěcení 33, u egyptského dokonce 90 apod.). Zásadou je, že zednáři nižších stupňů nesmějí znát své bratry ze stupňů vyšších, tzv. zdokonalených. Řadový příslušník lóže často ani netušil, za jakým skutečným účelem byla organizace založena.

Velkého rozšíření nabyly zednářské lóže mimo Evropu, zejména v tehdejších amerických koloniích Velké Británie. Předními členy amerického zednářství byli pozdější prezident USA George Washington a Benjamin Franklin. V květnu r. 1775 se v sídle první zednářské lóže ve Philadelphii sešel tzv. Druhý kontinentální kongres, který 4. července 1776 vyhlásil utvoření USA. Boje o nezávislost trvaly až do roku 1783. **Je nápadné, že hlavní principy Deklarace nezávislosti jsou vysloveně zednářské.** Důležitým bodem judaistického plánu na převzetí světovlády bylo odstranění dědičných křesťanských panovníků a šlechty. Víme, že např. anglický král byl sice již v této době bez skutečné výkonné moci, ale v Americe byl nepříjemný i jako symbol - proto byl odstraněn. Podobně byla v USA zlikvidována šlechta.

Dalším důležitým úspěchem cílů judaismu a svobodného zednářství byla tzv. Velká fransouzská revoluce z roku 1789, která "liberalisovala" francouzskou společnost natoli, že tamní Židé mohli vyjít ze svých staletých ghet. Zaujali pak čelné postavení ve francouzské společnosti a nejenom francouzské. V souvisloti s touto zmiňovanou a dosud halasně oslavovanou revolucí si uveďme několik šokujících faktů: v předvečer revoluce působilo ve Francii celkem 612 lóží: z toho 65 v Paříži, 442 na francouzském venkově a menších městech, 35 v koliniích, 69 v armádě a 17 v zahraničí pod francouzským vlivem (např. vyslanectví a pod.). **Po celé Francii vykonávaly zednářské lóže účinnou propagandu proti monarchii** - zejména proti "Rakušance", t.j. Marii Antoinettě. Hrůzy Velké francouzské revoluce jsou dostatečně známy. Pravou podstatou francouzské revoluce a likvidace královské rodiny byla duchovní i projevová odveta za vyvraždění řádu Templářů (křesťanských židovských rytířů, bankéřů a finančníků v době vlády Filipa IV. Sličného na počátku 14. století). **Velkým úspěchem judaismu a jím řízeného svobodného zednářství bylo velké omezení přirozeného společenského vlivu katolické Církve na území Francie.**

Mnoho liberálních katolických duchovních bylo sice tajnými členy zednářských lóží (mnohdy z čistého úmyslu po skutečné nápravě poměrů ve struktuře katolické Církve v tehdejší době), papežové však od samého počátku svobodné zednářství ostře odsuzovali - počínaje Klementem XII. v r. 1738. Z ideových důvodů, i organizačních, viděli představitelé svobodného zednářství Církev jako mocenskou a společesnkou organizaci, která by mohla být nebezpečnou překážkou pro uskutečnění pravých cílů svobodného zednářství. Katolickou Církev se sice v průběhu Velké fransouzské revoluce nepodařilo zcela zlikvidovat, ale její politický a mocenský vliv byl značně omezen.

Upozorním ještě na jednu zajímavou skutečnost: vítězství francouzských revolučních armád po r. 1792 nebylo způsobeno mimořádnou statečností republikánských vojsk, ani nadprůměrnou genialitou novopečených republikánských důstojníků, ale vzájemnou informovaností zednářských lóží z obou znepřátelených táborů - t.j. revoluční Francie a intervenčních armád monarchistické Evropy. Každý ví, kdo to byl Napoleon. Už méně se ví o tom, že Napoleon byl významným představitelem zednářství, které mu dopomohlo k jeho kariéře. **Vliv světového židovstva byl v té době již tak veliký, že na území francouzského státu rozšířeného o výboje, vytvořilo centralizovanou říši na nových právních základech pod názvem Francouzské císařství (r. 1904).**

K působení svobodného zednářství na vývoj ostatní Evropě včetně naší vlasti, se vrátíme příště.

Petr Mutimský

"O SVÉM OSUDU SI ROZHODNEME SAMI"

HOVOŘÍME S VELVYSLANCEM IRÁCKÉ REPUBLIKY V ČSFR

"Jsme si jisti, že jste byl uvědomen o smutných informacích, které vyvolávají bolest u každého čestného člověka. Tyto informace, donedávna ještě utajeny, byly potvrzeny několika americkými důstojníky a zveřejněny v listu Washington Post dne 12.9.1991. Uvádí se v nich, že americká armáda ve dnech 24. a 25.2. 1991 (tzn. v době ir.-kuvajt. konfliktu - pozn. TP) pohřbila zaživa v písku tisíce iráckých vojáků. Mezi nimi byli i ranění.

Bílý dům tento fakt oficiálně přiznal dne 13.9. 1991, když uvedl, že prezident Bush byl informován o strašné vraždě spáchané americkou armádou, která zaživa pohřbila tisíce iráckých vojáků v jejich zákopech uvnitř území Iráku. Tato nelidská vražda byla plánována legálně kryta Radou bezpečnosti OSN, což násobí její vinu. Představuje kruté porušení Ženevských dohod z roku 1949, zvláště první dohodu - § 12, 14, 15, 16 a 17, týkající se bojových operací. Na základě všeho, co bylo uvedené, Vás žádáme o vytvoření komise, která by vyšetřila všechna fakta a provedla výslechy o pohřbení iráckých vojáků americkou armádou zaživa, a to během vojenských operací, které probíhaly podle rezoluce Rady bezpečnosti č. 678/1990. Tato vražda představuje otevřené porušení všech mezinárodních zákonů a tradic, zvláště porušení mezinárodních lidských práv, dokonce i samotného textu rezoluce 678."

Tolik výtah z dopisu ministra zahraničních věcí Iráku Ahmeda Husejna generálnímu tajemníkovi OSN J. P. de Cuellar.

V následujícím rozhovoru **s velvyslancem Irácké republiky v Československu panem Muntherem Ahmedem Al Mutlakem** se budeme zabývat některými významnými momenty v současném vývoji vztahů klasického trojúhelníku USA - Izrael - arabské země; samozřejmě s důrazem na postoje iráckého vedení a lidu této země.

Pane velvyslanče, v době irácko-kuvajtského konfliktu ujišťoval americký prezident Bush světovou veřejnost, že se osobně zasadí o řešení vleklých arabsko-izraelských konfliktů, včetně spravedlivého řešení palestinské otázky. Zajímalo by mě, jaké je pozadí Bushových a Backerových snad o uspořádání Mezinárodní mírové konference o Blízkém východě a jaké výsledky od této konference - v případě že se uskuteční - očekáváte?

Během agrese proti Iráku zavládla americká logika, že Amerika chce uskutečnit mezinárodní legálnost, bránit lidská práva či práva národů a bojovat proti jakékoli okupaci. Tato logika byla Amerikou proklamována i přes to, že Izrael provádí okupaci, perzekuci a teror a každodenní zabíjení Palestinců, nadále osídluje okupovaná území, loupí území, vodu a živobytí Palestincům - navíc plánuje další expanzi a okupaci s cílem dosáhnout velkého Izraele.

Kdyby Amerika mluvila pravdu o tom, čemu říká mezinárodní legálnost, v době agrese proti Iráku, měla by mít jediné spravedlivé měřítko - tak o čem to vlastně mluví?

Pokud má Irák výhrady vůči tak zvanému mírovému úsilí a tak zvané konferenci o urovnání na Středním východě, která se má uskutečnit, je tomu tak proto, že se toto úsilí nezakládá ani na rezoluci arabských summitů či Ligy arabských států, ani nezaručí Arabům jejich nejmenší práva. Jistě jste slyšeli nebo četli seznam požadavků a podmínek, které si klade izraelská vláda, aby souhlasila s účastí na této konferenci. Rozhodnutí izraelské vlády rovněž obsahuje skutečnost, že neodstoupí "území za mír" a nevzdá se Golanských výšin ani Jaruzaléma ... také si můžete všimnout oněch zvláštních podmínek s ohledem na palestinské zastoupení na této konferenci.

Konference, která se bude konat ve stínu rozhodnutí izraelské vlády realizovat co největší kampaň za osídlování okupovaných arabských území v Jeruzalémě, na západním břehu Jordánu, Golanských výšinách a v pásmu Gazy - nemůže být úspěšná, protože budování těchto osad pro přistěhovalce z celého světa na okupovaných arabských územích je v rozporu s proklamovaným cílem celé konference, kterým je výměna "území za mír".

Tady bych chtěl uvést alespoň jeden příklad americké lži a dvojí tváře vzhledem k problému v této oblasti:

Zatímco Amerika prováděla pod záminkou realizace rezoluce Rady bezpečnosti OSN ničení a genocidu iráckého lidu - ve skutečnosti praktikovala vyhladovění a blokádu Iráku.

Ptáme se tedy, co učinila Amerika s rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 465, vydanou v březnu 1980, která ukládá Izraeli, aby rozbořil postavené osady a přestal plánovat výstavbu nových osad na okupvaných arabských územích včetně Jeruzalema a Golanských výšin? A je známo, že existují desítky dalších rezolucí Rady bezpečnosti OSN vůči Izraeli a nikdo nečiní nic pro to, aby byly uplatněny. Rovněž Amerika nedělá nic pro to, co názývá mezinárodní legálností.

Na závěr chci říci, že mírové podmínky jsou velice jednoduché, nepotřebují nátlak a intriky, ani agresi vůči těm, kteří o ně žádají. Mírové podmínky se realizují pouze tehdy, když uchazeči o mír hovoří o míru a skutečně věří v mír a respektování práv národů - lze hovořit v této souvislosti o Americe a jejím spojenci Izraeli?

Jaký je Váš názor na skutečnost, že ještě téměř jeden rok po ukončení vojenských akcí je stále v účinnosti embargo na vývoz ropy z Iráku a jaká je, podle Vás, skutečná příčina tohoto opatření?

Rezoluce o blokádě a embargu, zvláště když neexistují důvody, které vedly k jejímu uvalení, se stala rezolucí nemorální - pokračování v jejím uvalení a neústupnost od ní právě odkrývá podezřelé politické účely, které se nezakládají na jakýchkoliv zákonných opodstatněních. Tyto účely mají za záměr spoutat iráckou ekonomiku a její bohatství a umožnit vykořisťování cizími ambicemi, navíc se tyto účely snaží ukrást národní vůli Iráku, udusit jeho nezávislou politiku, která byla budována na základě rezoluce o znárodnění ropy z roku 1972. Tyto špinavé politické účely se snaží (pokračováním v blokádě Iráku) pomstíti se rezoluci o znárodnění ropy, tedy rezoluci, která navždy uzavřela cestu západním monopolům a frustrovala jejich plány, směřující k politické a ekonomické hegemonii nad zeměmi Mezopotamie. Během celého roku se uchazeči o "realizaci mezinárodní legálnosti" změnili v piráty, teroristy a válečné zločince, zneužili rezoluci Rady bezepčnosti OSN, aby tak páchali to nejhorší násilí proti Iráku a jeho lidu a použili všech metod a záminek, které se nezakládají na žádném mezinárodním právu či zákonech. Konec konců Amerika a její spojenci sami porušili i tuto rezoluci OSN tím, že trvají na pokračování blokády Iráku i pozastavení palby a nadále trvají na vměšování do vnitřních záležitostí Iráku a ohrožují jeho nezávislost a suverenitu pod transparenty typu "lidská práva" nebo "podpořit tu či onu část lidu Iráku". Navíc americký president Bush a předseda britské vlády Major prohlásili, že blokáda bude na Irák uvalena i nadále, pokud president Saddam Husejn bude ve funkci. I kdyby Irák realizoval všechny rezoluce Rady bezpečnosti OSN podle jejich představ, tato podmínka, kterou oni uložili, nemá žudnou souvislost s jakýmkoli mezinárodním zákonem a chartou, ani nemá spojitost s obsahem rezoluce Rady bezpečnosti OSN. Ona podmínka pouze představuje osobní nenávist vůči Iráku a nenávist vůči vůdci Iráku, jeho velkému lidu, slavným dějinám a obrozující se budoucnosti.

Touto skandální podmínkou Amerika a její spojenci odhalili před celým světem, jakou hegemonistickou koncepci chtějí realizovat v mezinárodním životě - je to koncepce, která se zakládá na přímém vměšování do vnitřních záležitostí členských států OSN a na vměšování do osudů a alternativ národů světa.

Jak se, pane velvyslanče, konkrétně projevuje zmrazení příjmů z vývozu ropy na irácké hospodářství, zejména v zásobování obyvatelstva potravinami ve zdravotnictví?

Nezakrývám, že nespravedlivá ekonomická blokáda, uvalená na Irák a následké zastavení vývozu ropy, způsobily hrozné utrpení iráckému lidu, zejména pokud jde o zásobování potravinami a zdravotnickým materiálem - proto se také rozšířily epidemie. Nedostatek léků a nedostatek potravinářských výrobků povede v budoucnosti ke hladomoru a vytvoří se tragický lidský problém, zahynou statisíce civilních obyvatel. To, co jsem uvedl, bylo potvrzeno převážně zprávami, které vypracovaly humanitární instituce. Například ve zprávě Saddrudin Aga Khana - zástupce OSN pro záchranné programy, bylo uvedeno, že spotřeba vody na jednoho iráckého obyvatele je v současné době 100 litrů denně, zatímco ve srovnání s dobou před agresí činila jeho spotřeba 450 litrů denně. Podle stejné zprávy zemřelo 14.234 dětí mladších 5ti let a 36.986 dětí starších 5ti let v důsledku nedostatku léků, mléka a dalších životně důležitých potřeb. Podle téže zprávy bylo zjištěno 76.000 osob postižených průjmovým onemocněním jen v prvních měsících tohoto roku, rovněž bylo zjištěno 330 osob nemocných tyfem. Zpráva Agha Khana rovněž uvádí, že podvýživou trpí více než 300.000 dětí mladších 6ti let. Z celkového počtu padesáti nemocných, kteří byli odkázáni na využívání umělé ledviny, zemřelo již 38, a to jen v jednom městě - Muselu. Zpráva, kterou vypracovala Harvardská universita, předpovídá možnost úmrtí více než 170.000 dětí mladších 5ti let během příštího roku v důsledku nedostatku léků a potravin. A jsou i další statistické údaje, které vypracovaly jak nezávislé humanitární organizace, tak i OSN a všechny se shodují v tom, že situace vyústí v hroznou katastrofu, kterou bude trpět irácký lid následkem pokračování v nespravedlivě uvalené blokádě na Irák.

Mohl byste ve stručnosti pohovořit o postavení Kurdů v Iráku (z pohledu politického, ekonomického, sociálního, kulturního atd.) v porovnání se životem Kurdů v jiných zemích?

Od revoluce 17. července 1968 až do dnešního dne byly pro Kurdy v Iráku realizovány velké vymoženosti. Jednou z těch předních je vydání zákona o autonomii pro Kurdy v Iráku, a to v předem určeném termínu 11. března 1974. Na základě tohoto zákona byla vytvořena zakonodárná a výkonná organizace této autonomie, která se začala úspěšně a dynamicky rozvíjet. Této autonomní oblasti byla věnována zvláštní pozornost v rámci rozvojového programu. Zákonn o autonomii, který byl vydán v roce 1974, obsahuje mnoho národních práv pro irácké Kurdy a jedním z nejdůležitějších práv je fakt, že oblast Kurdistánu v Iráku je považována za jednotný administrativní celek, který má zákonnou subjektivitu v rámci ekonomické a politické jednoty Irácké republiky. Tento zákon rovněž obsahuje, že kurdský jazyk je v této oblasti pro Kurdy jazykem mateřským. Co se týká finančního hlediska - zákon o autnomii potvrzuje, že tato oblast je samostatným finančním celkem v rámci jednotných soustav státu a že autonomní oblast má svůj samostatný rozpočet v rámci jednotného rozpočtu státu. Toto vše je součástí zákonodárného postavení Kurdů v Iráku a mohl bych uvést další vymoženosti v oblasti průmyslu, zemědělství, služeb, které byly realizovány v autonomní oblasti, ale to bych naplnil celou knihu.

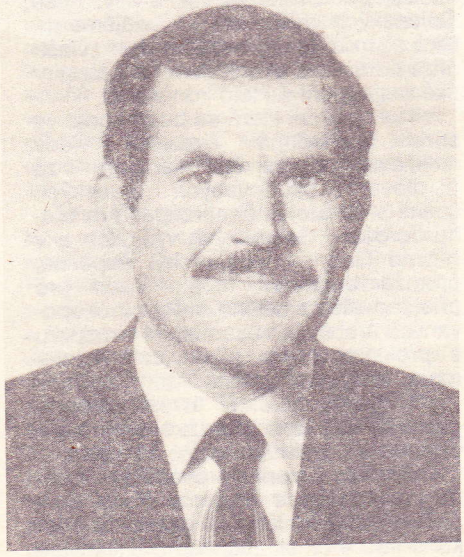

Pokud se týká toho, co uvádějí některé nepřátelské strany o postavení Kurdů v Iráku a jejich falešných sympatií vůči Kurdům, irácký lid a zejména Kurdové znají účel této sympatie a vědí dobře, co se pod tím skrývá. Irák dbá o své syny lépe než kdokoli z těch stran, které projevují sympatie pod rouškou "lidských práv" nebo jakýchkoliv prázdných hesel, která nemají žádný skutečný smysl. Všechni Iráčané a všichni čestní lidé vědí o tom, že tyto nepřátelské kruhy, které dnes předstírají piáč nad Kurdy, se samy snažily vystupovat - a používaly přitom všech přímých i nepřímých intrikánských metod, proti autonomii. Například se snažily skoncovat s autonomií prostřednictvím Šáha Iránu, jindy prostřednictvím jiných agentů. Také čestní Kurdové znají dobře, jak věrný je vůdce Saddam Husejn autonomii a znají jeho úsilí o rozvoj a prohloubení autonomie. Nepřátelské kruhy však úmyslně přehlížejí postavení Kurdů v jiných oblastech, kde jsou zbaveni i těch nejmenších národních práv včetně toho, že nesmí mluvit svým mateřským jazykem. Ti, kteří hovoří o poskytování národních práv, sami pošlapávají tato práva na svém území, a to před očima a ušima celého světa. Například Velká Británie potlačuje svobodný národ Severního Irska, který žádá o vytvoření republikánského systému již dlouhá léta a Velká Británie jedná s tímto národem jako s teroristickým. Nebo Francie, která stále hovoří o lidských právech, zatímco potlačuje národ ostrova Korsiky, který žádá plnou nezávislost na Francii nebo žádá alespoň o vytvoření autnomie. Dále Amerika, která je velice demokratická, ale stále zabraňuje národům, které ovládá v realizaci jejich přání - například Portoriku.

Portoriko má svoji otázku předloženou ve výboru OSN pro likvidaci kolonialismu již od roku 1946 - celou tu dobu se národ tohoto ostrova snaží získat svá práva, zatímco americká administrativa pokračuje v perzekučních opatřeních s cílem upevnění své nadvlády na ostrově, vykořisťování jeho bohatství a snahou o přeměnění ostrova na vojenské základny i skladiště atomových zbraní a cvičiště pro žoldnéře, které Amerika posílá, aby zaútočili proti státům Střední Ameriky jako jsou Kuba, Guatemala, Dominikánská republika atp.

Jak byste obecně charakterizoval režim S. Husejna a konkrétně jeho činnost v době trvání irácko-kuvajtského konfliktu? Považujete pro zachování demokratického vývoje u vás za únosné setrvání S. Husejna u moci?

O jakékoli odpovědi týkající se mého hodnocení charakteru vůdce Saddama Husejna a vedení v Iráku a lásky, kterou cítí všechen irácký lid vůči tomuto ojedinělému vůdci a lidem, kteří ho obklopují, řekněte, že je to odpověď oficiálního činitele - představitele Irácké republiky a že jeho odpověď vychází z těchto úvah. proto vám budu vyprávět o jiném postoji, který zaujal národ, ležící tisíce kilometrů od Iráku - a tím je národ arabského Magrebu a všech jeho států. Nechám vás to samotné posoudit:

Občané v této oblasti rádi nazývají generaci dětí od 8 do 13 let generací vůdce bojovníka Saddama Husejna nebo generací zázračného vůdce bojovníka Saddama Husejna, protože tyto rozkvétající květiny od začátku událostí až do dnešního dne stále vyjadřují svoji lásku k vůdci Saddamu Husejnovi, a to tím že skládají písničky a verše, zpívají je andělsky spontánním hlasem nebo píší dopisy, plné lásky a nadšení vůdci Saddamu Husejnovi a na

srdce si připínají odznak s jeho portrétem. Děti států arabského Magrebu (Maroko, Tunis, Mauretánie, Alžír, Lybie) věnují převážně svůj čas psaní dopisů, ve kterých vyjadřují svoje pohrdání a odsouzení agresívních hlav jako jsou Bush a Major, a to je jejich reakce na vražedné počínání, které bylo spácháno vůči Iráku. Každý den vidíme na tabulích i nástěnkách ve školách věty a hesla, které tyto děti psaly a je v nich pohrdání agresory a jejich odsouzení. Ve státech arabského Magrebu se stalo jméno Saddama Husejna symbolem všeho drahého. Hodně ulic, náměstí a obydlených čtvrtí se nazývá podle Saddama Husejna. Všechno, co pro ně má historický bojovný význam, je rovněž spojeno se jménem Saddama Husejna. Ve svých modlitbách vzývají Boha za vůdce Saddama Husejna a konají dobročinné sbírky, aby mohly být pokryty náklady poutníků z Iráku.

Když je tedy vztah arabského lidu ve státech arabského Magrevu takový jaký je, jaký je potom asi vztah lidu Iráku a jejich láska vůči vůdci bojovníku Saddamu Husejnovi?

Pokud se týká demokratických opatření - nejsou novorozencem této současné situace, ale pevnou součástí koncepce iráckého vedení v jeho snaze upevni demokratickou praxi od roku 1968 až do dnešního dne včetně nedávno schválených opatření o stranické pluralitě a svobodě tisku, plánovaných však už před americkou agresí. Též připomínám zákon o autonomii, který byl schválen v roce 1974, aby bylo připomenuto, že právě president Saddam Husej byl architektem této autonomie - tohoto zákona, který obsahuje národní a další práva pro Kurdy včetně jejich povinností. Proces demokratických přeměn v Iráku bude vytrvale pokračovat a bude více a více prohlubován pod vedením presidenta Saddama Husejna a demokracie bude rozkvétat zejména, když Američané a jejich spojenci dají ruce pryč od lidu Iráku, lidu lidské civilizace, tyto ruce agresorů, které jsou potřísněny krví. Tito agresoři neváhali pohřbít irácké vojáky zaživa, a to je nejhrůznější vražda, kterou dějiny zaznamenaly.

Na závěr bych chtěl říci, že svobodný lid Iráku nespoléhá na Američany nebo někoho jiného, že rozhodne, kdo vyhovuje Iráku a kdo ne, a že právo Iráku na rozhodování o jeho vládním systému a způsobu života patří mezi nejpodstatnější práva, která schvalují všechny zákony a ústavy světa.

Děkujeme za rozhovor:
J. Tomáš, J. Voříšek

To je výsměch!

LUSTRACE JAKO NÁSTROJ MOCENSKÉ MANIPULACE

Konečně s nimi zatočíme; hlavně, že jsme se dočkali; definitivní tečka za minulostí - to je v kostce, byť menší nadsázkou, obecná reakce převážné části veřejnosti na nedávno přijatý lustrační zákon. Reakce na další z mnoha gigantických podvodů, rozhod-ně však nevybočující ze scénáře polis-topadového vývoje v Československu.

Hned v úvodu musím zdůraznit paradoxní fakt, že totiž **schválení onoho zákona samo o sobě je aktem protizákonným, neboť nevychází z nutných legislativních předpokladů.** Nepřetržitá kontinuita s předlistopadovým vývojem byla zaručena **Zákonem o politických stranách (leden 1990)** a Státní bezpečnost, jakožto mocenská, výkonná složka KSČ, byla tehdejším federálním ministrem vnitra dr. R. Sacherem **pouze rozpuštěna - bez dalších nevyhnutelných opatření (tento Sacherův akt však nemá platnost zákona a z ryze právního hledika je tedy existence StB dosud legální...).**

Jinými slovy - **dokud nebude KSČ a její ideologie postavena mimo zákon a StB na základě toho prohlášena za zločineckou organizaci** je jakýkoli zákon o zákazu výkonu povolání ve své právní podstatě bezcenný a zůstane (stejně jako nedávný Zákon o době nesvobody 1948-1989) nebezpečnou zbraní v rukou vládnoucí mašinérie s permanentní možností zneužití vůči osobám režimu nepohodlných.

Takto tedy zní základní charakteristika a podstata lustračního zákona.

A následující fakta uvedená panem Miroslavem Dolejším v Analýze 17. listopadu 1989 ji jen potvrzují:

"Prezident Havel nechal vládou jmenovat Jana Rumla do funkce náměstka federálního ministra vnitra. Po šesti týdnech jeho působení na FMV se stratilo více než 15 tisíc osobních svazků. Osobní materiály občanů, kteří byli z jakéhokoli důvodu předmětem zájmu StB. Prezident si současně vynutil odevzdání některých osobních materiálů, které byli z FMV odevzdané Chartě (Uhl, Urban). Je nanejvýš pravděpodobné, že nejdůležitější materiály, týkající se Charty a jejich prominentů, byly z FMV odstraněny ještě před 17. listopadem 1989. Rovněž tak byly odstraněny osobní materiály vůdců Charty 77: V. Havla, I. Havla, J. Dienstbiera, Z. Dienstbierové, P. Uhla, J. Šabaty, A. Šabatové, L. Hejdánka, V. Bendy, J. Gruntoráda, M. Palouše, R. Palouše, J. Kantůrka, E. Kantůrkové, Vl. Chramostové, M. Kubišové, Z. Jičínského. M. Motejla, dr. Danisze, P. Rychetského, P. Pitharta, J. Urbana, P. Kučery, J. Hájka, M. Hájka, A. Marva-nové, P. Sustrové, J. Rumla, R. Slánského, W. Komárka, M. Zemana, V. Klause a dalších."

Vycházejíce z výše uvedeného, musíme si uvědomit, že od představitelů tohoto režimu definitivní zúčtování s komunistickou minulostí očekávat nelze a že tudíž jakékoli pokusy přimět ho k tomuto kroku jsou naprosto bezpředmětné a zbytečné. Také "snahy" některých poslanců (nezávislý B. Hubálek, za ODS J. Jílek atd.) dostat KSČ mimo hru se omezí pouze na zákaz její činnosti, na **postavení mimo zákon a na všechny z toho plynoucí následky se už nezaměřují...** A jak je patrné z připravovaného **referenda o změně názvu KSČM** (uskuteční se od 15.10. do 31.12. 1991), **budou to sami komunisté, kteří požadavky zmíněných dvou poslanců splní.** Shrnuto a podtrženo: Tím, že mocenská garnitura dodnes brání zřetelnému požadavku veřejnosti prohlásit KSČ a její ideologii za zločinnou, udržuje a nás úmyslně **faktickou právní kontinuitu s bolševickým režimem.**

Proto je také přijatý zákon o lustracích zaměřen nikoli na odstranění komunistických zločinců z veřejného života a na jejich spravedlivé potrestání podle míry osobní viny, ale právě naopak - **jeho skutečným smyslem je udržet další komunistickou vládu prostřednictvím "legální" možnosti umlčet lidi režimu nepohodlné. Vždyť za agenta či spolupracovníka StB může takto být** (jak víme z dostatečného počtu příkladů) **označen a vydáván doslova kdokoli.** Samozřejmě, že s vyjímkou těch, kteří představují dnešní vládnoucí nomenklaturu. Těm se přijatý lustrační zákon jaksi vyhýbá...

Naprosto totožný mechanismus funguje i kolem tzv. vypírání špinavých peněz. Kdo a jak si peníze "legalizuje", není třeba rozebírat. A teprve tehdy, ale ani o chvíli dříve, kdy je veškerý špinavý kapitál estébáckých a vekslácких mafií spolehlivě přetransformován do legálního "podnikání", začínají zákonodárci "naslouchat" požadavkům veřejnosti a připravují stejně bezzubý a pravé zločince nepostihující zákon, jako v případě lustrací.

Josef Tomáš

Před sedmi lety byl připraven atentát na G. Husáka

(dokončení)

Svědectví o GFP

Technické provedení si pochopitelně vyžadovalo preciznost a důslednost, což bylo v našich podmínkách značně obtížné. Při možnostech, jaké jsme měli, jsme byli schopni zhotovit nálože. Disponovali jsme materiálním vybavením i technickými schopnostmi. Uskutečnili jsme obhlídku blízkého **kamenolomu**, kde se na nestráženém místě za městem nacházel sklad s trhavinami. Společník Pavel J. jako zaměstnanec **překládkové stanice v Čierne nad Tisou**, měl přehled o transportech, přepravujících výbušniny po železnici. Podařilo se nám získat otisky klíčů **od skladu jednotky Lidových milicí** místního podniku, kde se na strážních službách zúčastňoval jeden z členů jeho rodiny. Zjistili jsme, že strážní služba obvykle odchází na oběd a tehdy zůstává objekt nestrážen. Z těchto třech možností získání výbušnin jsme se měli rozhodnout pro nejvhodnější a nejbezpečnější. K dispozici jsme měli dva osobní automobily a speciální automobil na čištění komunikací, jehož prostor pro odpad dával možnost skrytého převozu výbušnin. Technické vybavení, zvláště vysílač a rádiodetonátory, představovalo značné náklady. Obstarat vysílač potřebného výkonu v Československu bylo prakticky nemožné a znamenolo pro nás největší problém. V souvislosti s přípravou atentátu jsme nechtěli ponechat nic náhodě a připravovali jsme se i na nepředvídané okolnosti, kterými mohlo být nečekané překvapení svědkem při obstarávání nebo umísťování výbušnin. Provedli jsme proto akci k získání zbraní, o které jsme připravili místní organizací Svazarmu. Z jejího arzenálu jsme ukořistili rychlopalné pistole Walter-Hamerli, revolvery ZRK 551 a jiné zbraně domácí a sovětské výroby. Při použití těchto zbraní se nám jednalo výlučně o psychické zastrašení. Na obranu před eventuálními svědky jsme měli připraven chloroform.

Po zvážení všech okolností a faktů jsme se rozhodli, že provedení tak náročné operace bude vyžadovat **pomoc a podporu ze zahraničí**, protože nebylo v našich silách získat potřebné technické vybavení. Uvažovali jsme i v tom smyslu, že časové naplánování akce a následně politického šoku, který by vyvolala, by mělo být přizpůsobeno požadavku našeho partnera-sponzora, s níž jsme se rozhodli navázat spojení. Základním problémem se stal způsob navázání kontaktů, o němž jsme neměli sebemenšími zkušenostmi podloženou představu, a tato sféra pro nás byla španělskou vesnicí. Návštěva zastupitelského úřadu některé ze západních zemí by byla podnětem pro zbytečné upoutání pozornosti státní bezpečnosti, čímž bychom se připravili o náš hlavní atribut, bezúhonnost a čistý registr v záznamech StB o politických odpůrcích a podezřelých osobách. Už vůbec jsme nepředpokládali, že by se nějaký zastupitelský úřad angažoval v podobně ošemetné záležitosti.

Jenom ten, kdo se nikdy nesmířil s komunistickým režimem v Československu, ví, co znamená naslouchat hlasu lidí, s nimiž nachází společnou řeč a kteří se pro něho stávají zdrojem nové síly v nejtěžších chvílích beznaděje. Tím pro nás bylo vysílání rozhlasové stanice Svobodná Evropa. Svým obsahem se nám stala blízkou a s redaktory, hovořícími k nám přímo ze srdce vznikl zvláštní nedefinovatelný vztah, jaký se může vytvořit jen ve stavu posilujícího povznesení se nad pochmurnou realitu tzv. reálného socialismu. Byli jsme přesvědčeni, že pokud se najde někdo, kdo podpoří naše odhodlání bojovat ve jménu národa a svobody za spravedlivou věc, mohou to být jedině naši krajané v Mnichově. Proto jsme se rozhodli pro setkání právě s někým z nich. Závažnost našeho záměru vyžadovala, aby o něm věděl co nejužší okruh osob. Zvolili jsme proto osobní kontakt všeobecného rozhovoru, z něhož jsem měl zjistit, jaká je reálná možnost našeho aktivního zapojení do činnosti proti komunistickému režimu. Jako využitelné dispozice pro náš návrh jsem chtěl uvést svoje zařazení v armádě jako spojaře náčelníka štábu spojovacího útvaru a působení Pavla J. v rámci náhradní vojenské služby v důležitém překladovém železničním uzlu na hranici se Sovětským svazem. Při pozitivním přijetí a reálnosti naší spolupráce jsem potom měl předestřít návrh přípravy atentátu. V případě zamítavého stanoviska jsem chtěj jako způsob provedení navrhnou sólovou akci, řízenou emigrantskými kruhy. Na tom, jaký bude výsledek navázání kontaktů, závisel můj další postup, který by se už podřizoval záměrům našich potencionálních spojenců. Byl jsem připraven na návrat do Československa a na další činnost podle pokynů z ústředí, v souvislosti s naším působením na území ČSSR. Anebo v případě schválení akce začít přípravy atentátu, podílet se na organizování činnosti Pavla J., který zůstal v republice a byl na tento postup připraven. Moje spoluúčast by mohla být možná i po patřičné změně plánu přechodem přes Polsko s pasem vystaveným na jiné jméno.

Takto vypadal v hrubých rysech náš plán, v němž myšlenka přípravy atentátu měla být v podstatě alternativou a důkazem naší spolehlivosti a odhodlání, obětovat všechno v případě její realizace. Posuzovali jsme však věc realisticky a za dostačující úspěch bychom pokládali i navázání spolupráce s rozvědkou. Plně jsme si uvědomovali, že tato bezprecedentní akce je příliš horkým kaštanem i pro profesionály, hlavně kvůli mezinárodnímu dosahu a reakci Varšavského paktu, resp. KGB, a proto jsme chtěli přenechat rozhodnutí kompetentním.

V červenci 1983 po zdlouhavém vyřizování příslušných formalit jsme spolu s mojí přítelkyní Janou Š., zasvěcenou do věci, vycestovali do Jugoslávie na oficiálně uvedenou svatební cestu. Tato kamufláž měla upevnit zdání věrohodnosti nenápadných turistů. Jana Š. svým postavením středoškolské profesorky byla ideální diskrétní společnicí, s níž jsme tvořili dvojici, kterou by sotva někdo podezíral z postranních úmyslů. V minulosti jsem se nejednou přesvědčil, že dokáže mlčet a svým nenápadným zjevem skromné a plaché dívky dokonale maskovat své skutečné nitro, které neodhalily ani pozdější výslechy StB.

První cesta po příjezdu do malebné přímořské Rovinje vedla na poštovní úřad, odkud jsme odeslali první telegram tohoto znění:

"Adresa: Rudolf Janota, 860401, D 8000 München. Text: V zájmu naší společné věci čekám v Rovinji o 21,30 v Key baru vedle Jugo-banky každý večer až do 8.8. Značka, modré tričko, nápis Gold Fassl Pils."

Po několika dnech čekání jsme pro jistotu odeslali ještě jeden telegram stejného znění. Po bezvýsledném čekání a těžkém vnitřním boji, ovlivněn Janou Š., která kvůli matce nechtěla emigrovat, jsem se rozhodl pro návrat do Československa. S trpkým pocitem zklamání jsem odeslal těm, jimž jsem věřil, pohlednici s lakonickým textem: **"Ukecaným frajerům z rádia Svobodná Evropa posílá pozdrav GFP. PB 260 83", což byla autoznačka mého města a číslo telefonu, a současně můj poslední zoufalý pokus.**

Sbohem Rovinji, sbohem slunečná Jugoslávie! Loučil jsem se s azylovým jadranem netuše, že zanedlouho mi bude souzeno nevidět ho celé dlouhé roky.

III.

Když člověk bývá příliš důvěřivý, snadno podlehne naivním iluzím, po nichž obyčejně přichází nepříjemné vystřízlivění. Vžili jsme se do naší konspirační činnosti natolik, že jsme vůbec nepřipouštěli ztroskotání hned při prvním pokusu. Pavel J. po mém návratu z Jugoslávnie vypozoroval, že věci se neodehrály tak, jak jsme předpokládali a začal být k mým dalším návrhům nedůvěřivý a skeptický. Doposud jsem měl ve všem, co jsme spolu podnikali štěstí, proto jsem měl na něho značný vliv. Moje předpovědi pravidelně vycházely a často jsem dokázal intuitivně předvídat vývoj událostí. Najít spolehlivého partnera v československých poměrech bylo největším problémem a nikoho vhodnějšího jsem v mém okolí neznal. Kromě jiného by tím úměrně vzrostlo riziko prozrazení. Handicapem Pavla J. byla špatná finanční a existenční situace, v níž se jako novomanžel nacházel. Ve spoluúčasti na akci, kterou jsem vypracoval, viděl jednu z možností řešení existenčních problémů. Spoléhal se na to, že moje emigrace, resp. navázání kontaktů, změní současně i jeho postavení. Tento lidský faktor jsem vůbec nedocenil a stal mou osudnou chybou. Přesvědčil jsem ho, že první neúspěšný pokus ještě nic neznamená, protože existují i jiné, dosud nevyužité možnosti. Nabádal jsem ho k trpělivosti a snažil jsem se mu především vysvětlit, že taková věc vyžaduje svůj čas a že zbytečná unáhlenost může všechno pokazit. Začátkem roku 1984 jsem prostřednictvím přítele mého známého, jistého Rakušana, odeslal dopis **tehdejšímu řediteli rádia Svobodná Evropa, Karolovi Belákovi-Bergerovi, v němž jsem značně otevřeně naznačil, o co ho žádáme. V textu jsem jako znamení souhlasu navrhoval v odpoledním vysílání uvést skladbu Udo Lindberga Sonder Zug nach Pankoff, v určeném datu 15.2. 1984.** Opět jsem varoval Pavla J., z něhož jsem začal mít obavy kvůli návratu jeho bratra z vězení, aby počkal do doby, kdy jsme měli dostat znamení uvedenou skladbou. (Bohužel jsem se nemýlil a jak jsem později zjistil, Pavel J. se už před zmiňovaným varováním podílel na sérii krádeží se svým bratrem, při nichž se z naší skrýše v garáži stal také sklad lupu kriminálníků, navíc ozbrojených.) Další vývoj událostí byl už jen logickým pokračováním neopatrnosti Pavla J. a za poměrně krátkou dobu vyvrcholil zákorkem StB. **Přestože k prozrazení našeho záměru o přípravě atentátu na G. Husáka a spol. nikdy nedošlo,** porušení disciplíny ze strany Pavla J. nás stálo několik let za mřížemi. A aby toto svědectví bylo kompletní, musím dodat, **že rádio Svobodná Evropa výše žádanou skladbu neodvysílalo ...**

GFP
(původní materiál pro TP)

Poznámka redakce:
Vzhledem k tomu, že hlavnímu iniciátorovi příprav atentátu na G. Husáka, V. Bilaka a další hrozí i nyní permanentní nebezpečí, více podrobností o jeho osudu po zatčení až do dnešní doby nelze uvést. **Je však naší povinností ocenit a zdůraznit, že osobní postoj "GFP" byl jedním z mála pokusů o SKUTEČNÝ politický odboj proti komunistické diktatuře.** Protože se však nejednalo o jeho jediný pokus (další, menšího rozsahu byl prozrazen a náležitě "oceněn"), zůstává v nezávidění hodné nemilosti i nadále - tentokrát Havlova režimu. Požadujete ještě další důkazy o orientaci polistopadového vývoje v Československu? A také tehdejší reakce Svobodné Evropy plně potvrzuje její úlohu - tzn. (zjednodušeně řečeno) psa, který štěká, ale nekouše. Obsah dnešního vysílání Svobodné Evropy o tom přináší důkazů bezpočet; obsah, jenž odpovídá na otázku, v zájmu koho tato rozhlasová stanice po celá léta pracovala.

J. Tomáš

POLITICKÉ STRANY V 1. REPUBLICE

Německá sociální demokracie

Nejsilnější německou aktivistickou stranou vůbec byla Deutsche sozialdemokratische Arbeiterpartei (Německá sociálně demokratická strana dělnická, jejíž ustavující sjezd se konal na přelomu srpna a září 1919 v Teplicích. Prvním požadavkem zakotveným v jejím programu bylo "ustavení národnosti jako národní autonomní korporace s právem samosprávy národních rad a jimi dosazených národních vlád".

Podléhajíc vlivu německých levicových advokátů židovského původu, prohlásila německá sociální demokracie, že "republika je výtvorem dohodového imperialismu a úkolem strany je potírati protirevoluční ráz nového státního útvaru".

Ve svém programu strana dále žádala zrušení spolků Československa s dohodovými státy, zavedení milice, která by měla národnostně ohraničené útvary se svým velícím jazykem. Státní území se mělo rozdělit národnostně podle okresů, které si samy budou vládnou prostřednictvím volených zastupitelstev a zvolí si své úředníky, soudce a určí si i jazyk úřední a vyučovací. Kraje téže národnosti si zvolí nejvyšší orgán Národní radu, která bude mít nejen právo zákonodárné v oblasti kultury, nýbrž zvolí si i národní vládu a uzavře s ostatními národními radami smlouvy o ochraně menšin, o osídlení vyvlastněné půdy a o kontrole socializovaných podniků. Celostátní národní shromáždění a vláda by podle sociálních demokratů měly rozhodovat jen o věcech, které nelze ponechat v kompetenci jednotlivých národních rad. Části programu, zaměřené na ekonomické a sociální problémy, byly takřka totožné s programovou koncepcí československé sociální demokracie, neboť obě strany původně vzešly z celorakouské sociální demokracie (viz. TP č. 33 - Politické strany...).

Po parlamentních volbách v roce 1920 zaujala sociální demokracie v poslanecké sněmovně ostře opoziční stanovisko. I v této straně však velmi rychle nabyly převahu aktivistické proudy. V roce 1929 vystoupil její zástupce Ludwig Czech do vlády, ve které setrval až do dubna 1938, kdy podal demisi v důsledku vnitrostranických konfliktů s nacionalisticky orientovaným Wenzelem Jakschem, který se stal novým předsedou německé sociální demokracie.

Činnost německé sociální demokracie, která jako jediná z německých stran zůstala až do konce věrná aktivistické koncepci, byla ukončena po připojení českého pohraničí k hitlerovskému Německu.

Nacionální strana

Německá nacionální strana (Deutsche Nationalpartei) se ustavila v září 1919 sloučením několika německých nacionalistických skupin, které vznikaly po vyhlášení sudetoněmeckých provincií. Ve svém programovém prohlášení strana přišla s tyzením, že "Němci se dostali mocí do Československé republiky, nikoliv z vlastní vůle". Prohlásila, že mají právo na sebeurčení a žádají rozdělení státu (bez ohledu na dosavadní zemské hranice) na území, která si budou sama demokraticky vládnout, přičemž obec bude mít právo svobodně se rozhodnout, ke kterému území bude náležet. Tato území by měla mít. mj. daňovou svrchovanost. Pouze některé pravomoci, jež nelze vyhradit těmto územím, mají připadnout státu, jehož zákonodárné shromáždění by tvořili zástupci územních zastupitelstev. K hájení zájmů národních (rovněž i v zahraniční

politice) se má vytvořit tzv. svazový soud. V hospodářské oblasti strana požadovala vyvlastnění nadměrně velkých latifundií, progresivní daňovou soustavu, odstranění soukromých monopolů, sociální zákonodárství a stíhání lichvy.

V roce 1926 byl na sjezdu strany ve Znojmě přijat rámcový program. **Strana prohlásila, že se nechce orientovat na politiku sudetoněmeckou, nýbrž na všeněmeckou. Implicitně tak vyjádřila myšlenku připojit německou menšinu k Německu, což lze považovat za precedens k její pozdější protiústavní činnosti.**

Po nástupu Hitlera k moci v Německu navázala nacionální strana kontakty s německými oficiálními místy a její činnost začala nabývat protistátního charakteru. Z tohoto důvodu československé úřady rozhodly v říjnu 1933 o jejím zákazu. Ten byl sice zrušen v dubnu 1935, avšak strana již obnovena nebyla, neboť její členstvo už mezitím splynulo s Henleinovým Sudetoněmeckým vlasteneckým hnutím.

Nacionálně socialistická strana

Německá nacionálně socialistická strana dělnická (Deutsche nationai-sozialistische Arbeiterpartei) má své kořeny již z doby Rakousko-Uherska, neboť jejím základem se stala **Německá dělnická strana (Deutsche Arbeiterpartei)** založená v roce 1904 v Turnově. **Od svého vzniku v listopadu 1919 měla nacionálně socialistická stana všeněmecký, nikoliv sudetoněmecký program, a organizačně souvisela s německým a rakouským nacionálně socialistickým hnutím hákového kříže (Hackenkreuz).** V roce 1920 navázala první kontakty s Hitlerem. Nacionální socialisté tvrdili, že chtějí usilovat o "povznesení pracujících vrstev německého lidu", zavrhovali jakýkoliv příjem bez práce, žádali převedení velkých soukromých podniků do vlastnictví státu nebo tzv. autonomních svazků a odmítali výsady církevní, šlechtické a podnikatelské. Zvlášť ostře útočili proti židovskému vlivu ve sféře obchodu a ve veřejném životě. Hlásali rovněž četné požadavky sociálně ochranné. **Hlavním cílem nacionálně socialistické strany však bylo sloučení všech území, která Němci obývali v Evropě, v jednu "Velkoněmeckou říši".**

Program přijatý v roce 1921 požadoval především úplnou samosprávu na teritoriálním základě a právo na sebeurčení pro německou menšinu. V programovém dodatku se pak objevil požadavek, aby území německé menšiny mělo vlastní ústavu, vlastní správu a zemskou obranu (vzorem zde byl územní statut Podkarpatské Rusi). Dále strana žádala "přeložení všech kulturních a hospodářských institucí z Prahy do německé části země".

Poté, co byly soudně prokázány protistátní styky funkcionářů organizace Volkssport (součást německé nacionálně socialistické strany) s organizacemi Hitlerovy Nacionálně socialistické německé strany dělnické (NSDAP) v Německu, které ohrožovaly celistvost a bezpečnost ČSR, rozhodla československá vláda v říjnu 1933 o zákazu činnosti německé nacionálně socialistické strany. O měsíc později pak bylo vydáno nařízení o jejím rozpuštění. **Její členstvo se stalo základem vznikajícího Henleinova Sudetoněmeckého vlasteneckého hnutí.**

Sudetoněmecká strana

Začátkem října 1933 uveřejnil Konrad Henlein, dosud představitel německého svazu turnerů, výzvu oznamující ustavení nového sudetoněmeckého nacionalistického hnutí - **Sudetendeutsche Heimtsfront (Sudetoněmecké vlastenecké hnutí).** Krátce poté do této organizce přešla členská základna zakázané nacionálně socialistické strany a postupně byla rozšiřována i o členy rovněž zakázané nacionální strany. **Od svého vzniku mělo Henleinovo hnutí především iredentistický charakter - usilovalo odtrhnout od Československa území obývané německou menšinou a připojit je k Německu.** V únoru 1935 mu německá vládní místa poskytla první finanční podporu. Po květnu 1935, kdy se Sudetoněmecké vlastenecké hnutí přejmenovalo na **Sudetoněmeckou stranu (Sudetendeutsche Partei),** dostávali henleinovci z Německa již pravidelné měsíční příspěvky i mimořádné dotace.

Podstatou politiky Henleinovy strany bylo stupňování stále nových a nových požadavků, dokonale koordinované s politikou hitlerovského Německa tak, aby představitelé československého státu nemohli těmto požadavkům nakonec vyhovět s ohledem na státní suverenitu. Hitler tím dostával záminku k diplomatickým akcím ve prospěch "utlačovaných soukmenovců" a čekal na vhodnou příležitost k vojenskému zásahu proti Československu. Henleinovci nejprve žádali rovnoprávnost sudetských Němců jako politického celku **(tedy požadavek velmi neurčitý a záměrně bagatelizující práva garantovaná československou ústavou),** krátce nato vytvoření autonomních oblastí **(tedy požadavek naprosto nepřijatelný vzhledem k integritě našeho státu)** a na karlovarském sjezdu v dubnu 1938 už žádali autonomii pro celé Sudety a oblasti obývané více než z 50 % Němci, jakož i volné hlásání nacionálně socialistické ideologie. Sudetoněmecká strana se v krátkém čase stala dominantní politickou silou německé menšiny. V parlamentních volbách v roce 1935 získala více než 1 300 000 hlasů (tj. 15,2 %) a stala se tak vůbec nejsilnější politickou stranou v Československu, **neboť ji podporovalo více než 90 % německého obyvatelstva.** Působila i na území Slovenska, kde existovala **Karpatoněmecká strana (Karpatendeutsche partei)** jako větev Sudetoněmecké strany.

Po Hitlerově proti československému projevu na sjezdu NSDAP v Norimberku vyprovokovali henleinovci v pohraničí krvavé nepokoje namířené proti českému obyvatelstvu (polovina září 1938). Po jejich potlačení československá vláda rozhodla o zákazu Sudetoněmecké strany a o jejím okamžitém rozpuštění. Po připojení českého pohraničí k Německu již německá vládní místa neměla zájem udržovat existenci Sudetoněmecké strany, a proto Henlein v říjnu 1938 rozhodl o jejím formálním rozpuštění a o splynutí s hitlerovskou NSDAP. V témže měsíci se na Slovensku se souhlasem Tisovy autonomní vlády obnovila Karpatoněmecká strana jako samostatná politická strana pod názvem **Německá strana (Deutsche Partei),** jejímž předsedou se stal Franz Karmasin.

Po válce byla Sudetoněmecká strana jako součast NSDAP implicitně zahrnuta mezi zločinecké organizace.

(příště KSČ)
Petr Kurssa

Upozornění

Další pokračování seriálu Magnet tragédií uvedeme pro nedostatek místa příště. Děkujeme za pochopení.

TP

Týdeník Politika, soukromý list pro politiku a ekonomiku. Šéfredaktor Josef Tomáš, zástupce šéfredaktora Jaroslav Voříšek. Vychází každý čtvrtek. Registrační číslo 5580, TS 5 G, mezinárodní indexové číslo 47 620, povoleno ministerstvem kultury ČR. Kontaktní adresa: P.O. BOX 31, 106 00 PRAHA 106.
sazba-tisk RECAL-DOBEL Lanškroun tel: 0467/6403